

Đời Vắng Em Rồi Đâu Có Chi Vui

Nắng hay ngọc mà lung linh trước mặt? Em hay Tiên mà đẹp quá bình minh! Trời hôm nay trời thật là xanh. Hoa hôm nay, hoa từng cành vàng mướt...

Con bướm bay và gió đi từng bước. Em em à, gượng lại lắng tai nghe. Rất xa xôi tiếng chim núi vang về...Đây Đà Lạt hay đây là Huế vậy?

Non nước mình yêu thương thôi chừng ấy, đủ rộng dài ải Bắc xuống Cà Mau. Đủ bao la như biển sóng Vũng Tàu. Và...chất ngất ngọn Ba Vì rực rỡ...

Tôi không nghĩ là tôi đang ở Huế bởi hàng me sao giống quá Sài Gòn nhớ Mỹ Tho ô môi hương thơm, môi con gái mỗi mình em duy nhất!

Tôi không nghĩ là tôi đang Đà Lạt bởi lung linh nắng ngọc mạn long lanh, những trái tròn vo chưa chín có màu xanh, khi chín tới vẫn còn màu xanh thật ngộ!

Ờ nhỉ em sao mình không còn nhỏ thả diều bay trong nắng gió chan hòa...Ờ nhỉ em ai khiến mình chia xa, ngày gặp lại chỉ là bài thơ huyền ảo...

Tôi muốn hái nắng ngọc may cho em chiếc áo. Tôi muốn xô giạt hết rừng thông cho rộng bước em về. Tôi muốn mình bừng tỉnh một cơn mê...đời vắng em rồi, đâu có chi vui!

Trần Văn Lệ